

PÁL DÁNIEL LEVENTE

zarándok

PÁL DÁNIEL LEVENTE (1982) Budapest

vörös porban fürösztöm arcomat
eltörök szavam a levegőben
zörögve érkezik a pirkadat
kinyújtom feléd két kezem
száraz kenyérhéj a bőröm
savanyú bort verejtékezem

hiába ismerem
porlik ajkamról az ima
kapaszkodom ámentől ámenig
kétség nyikorog száraz nyelvem alatt
ami ezerszer elhadart egész
az is csak szétesik

hol a hitem?
lépek az előttem járó
meztelen lábnyomába
majd elé kerülök
ne lépései szerint
dobogjon szívem

hogyan hagyjam el
bejáratott szokásaim
érted
ha dolgaidban
járatlan vagyok?

megyek tovább
megszédít a meleg
megbotlom egy bűn alakú kőben
valaki kezében megkapaszkodom
aláhulló tömegem széthúzza
összekulcsolt hitének ágait
arcomba süt szemének
kizökkent világa
takarodj személyes
hitemből mondja
zárva marad a szája

szavam esetlen teher
s ahogy zuhanok
estemben
nem fogok talajt
a föld fog fel engem
mint tiszta értelem
a sűrűsödő zavart